

Haanja Kool

8. klass

Eleanora Rõõmusoks

ULMERAAMATU KIRJUTAMINE

Loovtöö

Juhendaja: Kersti Leit

Haanja 2020

Sisukord

Sissejuhatus	3
1. Ulmekirjanduse mõiste, ajalugu ja tähtsamad esindajad	4
1.1. Ulmekirjanduse mõiste	4
1.2. Ulmekirjanduse ajalugu	4
1.3. Ulmekirjanduse esindajad	5
Kokkuvõte	10
Kasutatud materjalid	11
Lisad	12
Lisa 1. Ulmeraamat „Kujumuutjate saaga“	12

Sissejuhatus

Valisin loovtöökä raamatu kirjutamise, kuna mulle meeldib lugeda põnevaid raamatuid ja ma tahaks, et huvitavaid raamatuid oleks rohkem. Kõige inspireerivamad on minu jaoks olnud ulmeteosed. Seetõttu on ka minu raamat ulmežanris ning annan loovtöö esimeses osas ülevaate ulmekirjanduse olemusest, liikidest, ajaloost ja tähtsamatest esindajatest.

Mulle on alati öeldud, et mul on elav fantaasia, seepärast ei tundunud raamatu kirjutamine sugugi raske ülesandena. Loovtöökä raamatu kirjutamist valides tahtsin proovile panna oma kirjanikuvõimed ja arendada fantaasiat. Väga huvitav on mõtiskleda sellistel teemadel, mida päriselt olemas ei ole. Ideed tekivad alati väga erinevatel aegadel, näiteks siis, kui on vaja kuhugi minna või siis, kui tegelikult peaks juba ööund magama. Algselt plaanisin teksti otse arvutisse trükkida, kuid lihtsalt arvuti ees istudes ei tule mul alati ideid. Seetõttu otsustasin alguses hoopis kaustikusse kirjutada ja hiljem ümber trükkida.

Minu raamatus on mitu peategelast, kellel igaihel on teoses oma roll. See loovtöö on hetkel pooleliolev raamat, mille iga peatükk on nagu väike jutuke (vt Lisa 1). Mida edasi lugu läheb, seda rohkem hakkavad peategelaste teed ristuma ja nende tegevused kattuma. Plaanin edaspidi raamatu lõpuni kirjutada ja ka trükki anda.

1. Ulmekirjanduse mõiste, ajalugu ja tähtsamad esindajad

1.1. Ulmekirjanduse mõiste

Ulmekirjandus ehk **teaduslik-fantastiline kirjandus** on ilukirjandus, mis kasutab fantastilist ainetikku. Ulmekirjandust piiritletakse ja liigitatakse samal alusel nagu ulmet üldse. Et ulme on levinud eeskätt kirjanduses ja filmikunstis ning filmikunst on suhteliselt noor, siis ulme tekkelugu tähendabki ulmekirjanduse tekkelugu. Tavaliselt jagatakse ulmekirjandus kolme suurde rühma: teadusulmeks (*science fiction*), imeulmeks (*fantasy*) ja õudusulmeks (*horror*). (Vikipeedia, 2020)

Ulmekirjandus kitsamas tähenduses on teaduslik fantastika.

Teadusulme ehk teaduslik fantastika on ulme alamžanr. Nii nagu kõik ulmeteosed, käsitleb ka teadusulme maailma sellisena, nagu see tegelikkuses ei ole. Erinevalt imeulmest püütakse erinevust meile tuntud tegelikkusest selgitada kas teaduslikult või spekulatsioonides teaduse ja tehnika arengu teemadel.

Ulmekirjandus laiemas tähenduses on fantastika e fantaasiakirjandus, mis hõlmab nii imepärasid (muinasjutulist) kui ka üleloomulikke (õõvastavat) (Org, 2017).

Sõna „ulme“ tõi mõiste „teaduslik fantastika“ asemele Henn-Kaarel Hellat 1970. aastal (Ilukirjanduse põnevad provintsid, 1970).

1.2. Ulmekirjanduse ajalugu

Ulmekirjandus tekkis 19. saj algul, kuid sai populaarseks 20. sajandil, mil turule paiskus rodu romaane, lühijutte, koomikseid, filme, radiokuuldemänge jmt, kõik kirjeldamas uskumatuid kosmosereise ja universumit (Vikipeedia, 2020). Tegelikult on ulmekirjanduse ajalugu pikem, kuuluvad ju rahvajutudki fantastika valdkonda. 20. sajandi keskel, kui teadus ja tehnika kogu maailmas väga kiiresti arenesid, hakkas üha rohkem ilmuma ka raamatuid, kus autorid püüdsid vaadata kaugesse tulevikku ja näidata oma teostes, missugune võiks olla maailm aastakümnete või -sadade pärast. Paljud tol ajal kirjutatud raamatud räägivad probleemidest, mis tänapäeval ei olegi enam ulme, vaid reaalsus. Näiteks vene ulmejuttude kogumikus „Diogenese latern“ on jutustus „Meditsiini triumf“, kus räägitakse elundite siirdamisest (Diogenese latern, 1976). Raamat on ilmunud 1976. aastal, mil elundite

siirdamine oli tõepoolest ulme, tänapäeval on see aga reaalsus. On ka vastupidiseid näiteid. Ulmekirjaniku Ray Bradbury tuntuimas romaanis „Marsi kroonikad“ (ilmunud 1950, eesti keeles 1974) räägitakse sellest, kuidas inimesed siirduvad 20. sajandil Marsile elu otsima ja mõned on juba sinna elama asunudki (J & Vanamölder, 2013). Teatavasti ei ole see praegugi veel nii.

Eesti ulmekirjanikest on tänapäeval tuntuim Indrek Hargla. Ulmehuviliste seas on tuntud ja hinnatud Hargla fantastiline jutusari vaimude väljaajajast pan Grpowskist ning koomiliste romaanide sari, mille peategelasteks on sulgi French ja manatark Koulu. (Vikipeedia, 2020)

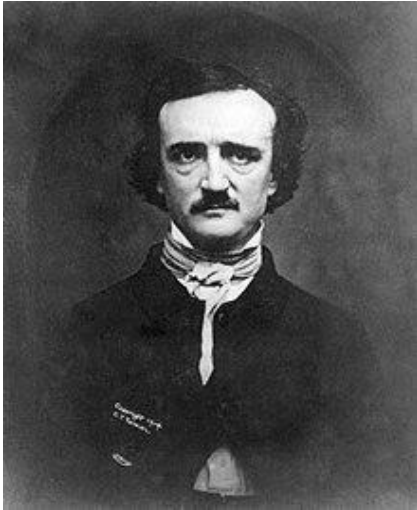
Eestis on ka Eesti Ulmeühing, mis on asutatud 25. märtsil 1995. a. Tegevuse eesmärkideks on ulme tutvustamine ja propageerimine ning eesti ulme arendamine. Eesti Ulmeühing korraldab igasuvist ulmefännide kokkutulekut Estcon, mille käigus kuulutatakse välja Eesti ulmeauhinna Stalker võitjad. Ulmeühing annab alates 1998. a. kord aastas välja auhinda Stalker. Sellega tunnustatakse eelmisel kalendriaastal ilmunud head eestikeelset ulmekirjandust, mille hulka kuulub ka tõlkekirjandus. (Vikipeedia, 2020)

Auhind antakse välja statuudi alusel ning lugejahääletuse tulemuste põhjal. Eesti autoritest on nimetatud auhinna võitnud Indrek Hargla ja Andrus Kivirähk. (Ulme, 2020)

1.3. Ulmekirjanduse esindajad

Edgar Allan Poe (1809-1849) on Ameerika kirjanik, keda peetakse õudus- ja kriminaalkirjanduse rajajaks (vt Joonis 1). Samuti andis ta panuse teadusliku fantastika žanri. Ta oli esimene Ameerika kirjanik, kes püüdis elatuda kirjutamisest. (Vikipeedia, 2020)

Poe' elu oli raske ja keeruline. Tema surma põhjus on tänaseni teadmata. Arvamusi on palju, kuid neid ei ole suudetud tõestada. (Vikipeedia, 2020)

Joonis 1. Edgar Allan Poe

Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Edgar_Allan_Poe

Mitmed Poe' teosed on ilmunud ka eesti keeles:

"Kaev ja pendel" (1970), „Novelle“ (1989), „Hirmu- ja õudusjutud“ (2000), „Punase Surma mask“ (2003) jt. (Vikipeedia, 2020)

Jules Verne (1828-1905) on Prantsuse kirjanik, üks ulmekirjanduse rajajaid (vt Joonis 2). Ta kirjutas kosmoselaevadest ja lennumasinatist siis, kui neid polnud veel leiutatud. UNESCO sõnul on ta maailmas enim tõlgitud kirjanik: tema teoseid on avaldatud 148 keeles. 1863. aastal avaldati tema esimene raamat "Viis nädalat õhupalliga". Esimene raamat tegi ta peaaegu kohe rikkaks ning edaspidi ilmus temalt aastas üks või mitu romaani. J. Verne'i tuntuimad teosed on "Reis maakera südamesse" (1864), "Kapten Granti lapsed" (1867-1868), "20 000 ljööd vee all" (1869-1870), "80 päevaga ümber maailma" (1872), "Saladuslik saar" (1874). (Vikipeedia, 2020)

Joonis 2. Jules Verne

Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Jules_Verne

Isaac Asimov (1920-1992) on juudi päritolu ulmekirjanik ja biokeemik (vt Joonis 3). Ameerika Ühendriikidesse asus ta koos vanematega elama aastal 1923. 1928. aastal sai ta USA kodakondsuse. (Vikipeedia, 2020)

Joonis 3. Isaac Asimov

Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Isaac_Asimov

Isaac Asimov on autor paljudele tuntud ulmeromaanidele nagu näiteks "Asum"(eesti keeles 1985) ja "Mina, robot"(1950), mis on ilmunud ka eesti keeles (Vikipeedia, 2020).

"Mina, robot" ("I, Robot") on Isaac Asimovi üheksast ulmejutust koosnev kogumik, mille põhjal on 2004. aastal tehtud samanimeline film. Isaac Asimov mõtles välja kolm

robootika põhiseadust. Need on reeglid, mis ilmusid esmakordselt 1942. aastal Asimovi lühijutus "Runaround". (Vikipeedia, 2020) Need kolm reeglit on järgmised:

1. Robot ei tohi oma tegevuse ega tegevusetusega inimesele kahju teha.
2. Robot peab alluma inimese antud käsule, kui see ei lähe vastuollu esimese seadusega.
3. Robot peab kaitsma oma olemasolu, kuni see ei ole vastuolus esimese või teise seadusega.

Peale nende kolme seaduse mõtles Asimov hiljem välja ka nullseaduse, mis on järgmine:

0. Robot ei tohi oma tegevuse või tegevusetusega inimkonnale kahju teha.

Need seadused esinesid mitmes Isaac Asimovi raamatus ning neid on ka hiljem kasutatud paljudes raamatutes, filmides ja mujal. (Vikipeedia, 2020)

Indrek Hargla (1970 -) on üks Eesti tuntumatest ulmekirjanikest (vt Joonis 4). Tuntuks sai ta romaanidega "French ja Koulu" (2005), "French ja Koulu Tarbatus" (2007), "Frenchi ja Koulu reisirid" (2009), "Süvahavva: esimene suvi" (2013), "Süvahavva: teine suvi" (2015). (Vikipeedia, 2020)

Laiema publiku tähelepanu pälvis ta 2010. aastal ajalooliste kriminaalromaanide sarjaga keskajal Tallinnas elanud apteeker Melchior Wakenstedest. Hargla teoseid on kiidetud nii autori tehnilise meisterlikkuse kui ka laia žanrilise haarde poolest. (Vikipeedia, 2020)

Joonis 4. Indrek Hargla

Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Indrek_Hargla

Christopher James Paolini (1983 -) on ulmekirjanik Ameerika Ühendriikides (vt Joonis 5). Ta kirjutas oma esimese raamatu “Eragon” 15-aastasena. See raamat on esimene osa sarjast “Päränd”, mis on kaasahaarav ning huvitav raamatusari. Paolini teoseid iseloomustavad väga värvikad karakterid ning läbimõeldud ja reaalsena tunduvad kirjeldused tegevuspaikadest. Teoste tegevused haaravad lugeja endaga kaasa ning viivad tundideks raamatu seiklustesse. (Vikipeedia, 2020)

Joonis 5. Christopher James Paolini

Allikas: https://en.wikipedia.org/wiki/Christopher_Paolini

Kokkuvõte

Loovtöö tulemusena sündis raamat, mis on osa suuremast teosest, mille plaanin lõpuni kirjutada ja ka trükki anda. Loovtöö koostamine parandas minu enesedistsipliini ja kasvatas järjepidevust, kuna suurimaks väljakutseks osutus enda kirjutama sundimine ka siis, kui ideed otsa said. Tuleb välja, et raamatu kirjutamine pole sugugi nii lihtne, kui alguses paistis. Raske oli ka tegevuskava loogiline ülesehitamine ning arusaadavalt lahtiseletamine.

Minu esimene katsetus kirjanikuna on inspireeritud kirjanik Christopher James Paolinist ja tema raamatusarjast “Päränd”. Loovtööd kirjutades uurisin ka teiste tuntud ulmekirjanike elu ja loomingut. Alustasin ulmekirjanduse rajajateks peetavate Edgar Allan Poe’ ja Jules Verne’iga ning tuntud Isaac Asimoviga. Tutvusin ka Indrek Hargla, ühe Eesti tuntuma ulmekirjaniku elu ja loominguga.

Raamatut kirjutades õppisin eneseväljendust, laiendasin oma sõnavara ning silmaringi. See oli kindlasti hariv ja edasiviiv kogemus, mis paneb nurgakivi minu tulevasele loomelisele rännakule edaspidises elus.

Täna mulle osutatud abi eest minu juhendajat õpetaja Kersti Leiti, arvutiõpetajat Alar Voometsa, Kirke Lee Vodit, kes aitas mul välja mõelda tegelaste karaktereid, paika panna tegevusplaani ja palju muud. Täna ka oma ema Triin Rõõmusoksa, kes mind tagant sundis ja innustas mind edasi kirjutama.

Kasutatud materjalid

Diogenese latern. (1976). Tallinn: Eesti Raamat. Allikas: Diogenese latern, 1976, lk 178

Ilukirjanduse põnevad provintsid. (18. 9 1970. a.). *Sirp ja Vasar.*

J, U., & Vanamölder, L. (2013). *Kirjanduse õpik 6. klassile I osa.* Tallin: AS Bit.

Org, A. (2017). *Ulmelised žanriruumid eesti laste- ja noortekirjandus.* Tartu: Org Andrus.

Allikas:

https://www.luts.ee/noorteleht/ettekanded/2017.Ulmekirjanduse_ettekanne_laste_ja_noorteulmest.Andrus_Org.pdf

Ulme. (04. 05 2020. a.). Allikas: <http://ulme.ee/veeb/?lang=et>

Vikipeedia. (04. 05 2020. a.). Allikas: <https://et.wikipedia.org/wiki/Ulme>

Vikipeedia. (04. 05 2020. a.). Allikas: Eesti Ulmeühing:

https://et.wikipedia.org/wiki/Eesti_Ulme%C3%BChing

Vikipeedia. (04. 05 2020. a.). Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Edgar_Allan_Poe

Vikipeedia. (04. 05 2020. a.). Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Jules_Verne

Vikipeedia. (04. 05 2020. a.). Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Isaac_Asimov

Vikipeedia. (02. 05 2020. a.). Allikas: Vikipeedia: https://et.wikipedia.org/wiki/Mina,_robot

Vikipeedia. (03. 05 2020. a.). Allikas:

https://et.wikipedia.org/wiki/Robootika_kolm_p%C3%B5hiseadust

Vikipeedia. (05. 05 2020. a.). Allikas: https://en.wikipedia.org/wiki/Christopher_Paolini

Vikipeedia. (04. 05 2020. a.). Allikas: https://et.wikipedia.org/wiki/Indrek_Hargla

Lisad

Lisa 1. Ulmeraamat „Kujumuutjate saaga“

I

Rowena sammus mõtiskledes mööda metsarada märke ning imetles silmapiiril lainetavat merd. Õrn tuuleiil tõi temani eemalt Huntide külast kostvaid hõikeid ning naeru. Mõned lapsed jooksid üksteist taga ajades kaugemalt paistvast allikast vett tooma ja Rowena uskus end ära tundvat Hundi hõimupealiku noorima tütre Adeline'i. Rowena rinnuni ulatuvad mustad, õrna metalse läikega juuksed, hele päevituseta nahk ning lillakassinised silmad andsid märku, et Rowena polnud sündinud siinmail.

Tema pikk kasv ning nurgeline piklik nägu aitasid mõista, et tema sünnisaar asub kaugemal põhjas kui ükski teine saar.

Rowena tõstis pilgu mängivatelt lastelt ning kirus end mõttes unistama jäämise pärast. Ta heitis kiire pilgu taevasse ning nähes, et päike oli juba peaaegu lõunas, pööras end kannapealt ümber ja ruttas mööda metsarada tagasi külla. Jõudes külani, keeras ta metsarajalt kõrvale ning sööstis onnidest, majadest ja aedikutest koosnevasse rägastikku. Rowena liikus kiiresti mööda kõrvalteid, põigates sisse mõnda hoovi, et oma teed lühendada.

Viimaks jõudis Rowena küla teise otsa, tormas sisse ühe külaäärse talu väravast, naeratas vabandavalt üllatunud ilmega taluperemehele ja ronis suurt paindlikkust ning jõudu ilmutades üle talu piirava kõrge sammaldunud aia. Külast väljas, lisis ta kiirust ning jooksis üle ristikehinaga kaetud lagendiku.

Jõudnud järsu mäeni, ronis Rowena jõudu kokku võttes sellest üles ja saabus hingeldades Huntide sepikojade ette. Sepikoda asus suure tuleohu ning sealt kostuva pideva lärmi pärast külast eemal. See oli iseäralik maja, mille esimesel korrusel oli ainult kaks seina ning teine korrus oli esimesest kolmandiku võrra väiksem. Teisel korrusel asusid külasepa Archeri eluruumid.

Archer oligi see, keda Rowena oli lubanud noolepeade sepiistamises aidata. Ta kiirustas mööda kividest laotud teerada sepikojani ning haaras sisse astudes sepapõlle. Rowena jõudis just põlle kinni siduda, kui sepikojade teisest otsast sammus lähemale Archer, sõnades: “Kas sa üldse kunagi kokkulepitud ajast kinni ka pead?” Rowena lõi pilgu maha ja ütles: “Jäin unistama.” Archer vaatas Rowenat sõbraliku muigega ja lõi käsi kokku.

“Rowena, sina võta nurgast pang ja mine too vett, et täita metallikarastustünn,” ütles Archer ja lisis: “Aga ära sa jälle unistama jää, liiga palju unistamist pole ka hea.” Tüdruk ja noormees vaatasid üksteisele muiates otsa ning Rowena haaras nurgast ämbri.

Archer oli Rowenale nagu vend. Paar aastat tagasi oli Archer Rowena, tol ajal veel plika, keset küla pikali jooksnud ning vabanduseks ta endaga jahile kaasa kutsunud. Kuna jaht kestis kaks päeva, jõudsid nad kahekesi üksteist tundma õppida ning sealt sai alguse siiani kestav sõprus. Sellest ajast peale kutsusid nad teineteist appi, kui oli vaja midagi kiiresti ära teha.

Üldiselt ei osanud Rowena sepatööd ja tegi sellepärast ainult lihtsamaid asju. Ta kandis tünni vett täis ja nõjatus vastu seina puhkama. Archer pani savist vormitud poti koos soomaagi ning sütega ääsile ja asus ise sepalõõtsa taha. Rowena tõi juba harjumusest kirstust noolepeade

vormid ning asetask need kivist lauade. Ta märkas lauanurgal tupes nuga ja asus seda uurima, küsides Archerilt, kes hetkeks puhkas: “Kellele need nooli üldse vaja läheb?”

“Zivale. Tal on need vaja, et katse läbida,” vastas Archer.

Rowena vaatas Archerile küsivalt otsa.

“Sa ei tea?” küsis üllatunud Archer. “Iga hõimupealiku laps peab läbima teatud proovi, mis sisaldab erinevaid ülesandeid nii loomade, kujumuutjate kui inimeste juhendamiseks,” seletas Archer. “Praegu peab Ziva minema jahile koos nelja inimese, kahe kujumuutja ja kahe hundist sõdalasega. Tegelikult saab hõimujuhiks Ziva vanem vend, aga ka Ziva peab tasemel olema.” Rowena noogutas mõistmise märgiks pead ning asus uuesti meisterlikult sepietatud nuga uurima.

Hetke pärast küsis Archer: “Millest sa siis enne mõtlesid, et hiljaks jäid?” Rowenal läks hetk aega, et aru saada, mida Archer küsis, kuid siis ta vastas: “Ma ei tea... Lihtsalt mõtlesin minevikust. Ega sina ei tea, kust ma pärit olen? Ma ju tean, et kuskilt põhja poolt, aga kust täpselt? Aga kas...?”

“Sulle pole räägitud?” katkestas Archer teda ehmunult ja üllatunult. “Ma arvasin, et su ema Nevara on sulle vähemalt maininud. Kas sa tõesti ei tea?” Rowena, kes oli hämmeldunud Archeri ütlusest, vastas: “Aga... ma ei saa aru, miks mu ema seda varjama peaks. Kas sa siis tead?” Archeri õrna noogutuse peale palus Rowena: “Kui sa tead, siis palun räägi mulle ka.”

Archer vaatas tüdrukut mureliku ilmega ja sõnas siis: “Ma arvan, et sellest peaksid sa oma emaga rääkima.” Ta astus ääsi juurde ning haaras maast suured raudtangid, millega ta savist potist kinni võttis. Rowena pani noa tagasi lauade ning sättis noolevormid valmis. Archer valas kuuma metalli vormi ning nad ootasid vaikuses, kuni metall oli tahenenud. Archer tõmbas noolepead tangide abil vormidest välja ning viskas need külma veega täidetud tünni karastuma. Esimesena katkestas vaikuse Rowena: “Kas sa tuled minuga kaasa?”

“Kuhu?” “Minu ema juurde. Ma kavatsen kohe välja uurida kõik minu mineviku kohta.”

Archer kõhkles hetkeks, enne kui jaatavalt vastas.

Nad kouktsid jahtunud noolepead tünnist välja, asetask need väikesesse kirstu omasuguste kõrvale ning riputasid põlled seinaprakku topitud puupulkade otsa. Rowena ja Archer jalutasid kahekesi sepikojast välja ning läksid mööda mäekülge alla.

Küla servale jõudnud, võtsid nad suuna läände ja kõndtsid suure kalju poole. See kalju eraldas küla merest ning selle sees olid koopad, mida kasutati eluasemetena. Enamik hunte ja libahunte elas just seal.

Archer ja Rowena ei läinud ühegi maapealse koopa suunas, vaid astusid teineteise kannul mööda kitsast jalgrada, mis viis järsust kaljust üles.

Rowena elas koos oma ema Nevaraga ainukeses kõrgemal asetsevas koopas, kuna Nevara eelistas seltskonnale ja lärmile üksindust ja vaikust. Talle meeldis ka, et ta nägi välja vaadates kogu küla nagu peopesal.

Rowena ning Archer astusid teineteise järel ukseks olevat linast riiet kõrvale lükates koopasuust sisse. Koopa tagaservas põles väike lõke, mille ääres istus vana naine. Ta juuksed olid kõrgest vanusest hõbehallid ning nägu kattis tihe kortsude rägastik. Tulevalguses olid näha õlgedest magamisasemed, mis olid loomanahkadega kaetud, ning paar kirstu asjade hoidmiseks. Koopa seintesse olid raiutud orvad, millesse olid horisontaalselt kinnitatud lauajupid, nii et need moodustaskid riulid. Vana naine tõstis pea ja jäi tulijaid silmitsema.

Rowena tervitas oma ema ja küsis: “Miks sa pole mulle rääkinud?”

”Millest?”

”Minevikust...”

Nevara ohkas sügavalt ja ütles: “Olgu, nüüd on aeg käes, oled piisavalt vana, et mõista. Tulge istuge ja ma räägin teile.”

Rowena sammus ühe kirstu juurde ning võttis sealt välja kaks lambanahka. Ta viipas Archerile, et ta tule äärde tuleks ning andis talle lambanaha istumise alla. Kui kõik olid ennast

mugavalt istuma seadnud, hakkas Nevara pajatama: "Te ju teate, et meie saarel on Hundid need, kes siin on elanud ammustest aegadest peale ning kellega ka inimesed on segunenud ja seeläbi saanud kehamuutjateks. Te teate, et on olemas seitse saarestikku, mille pinnal elab peale Huntide veel seitse hõimu: Lõvid, Lohed, Meremaod, Krokodillid, Kotkad, Karud ja Fööniksid. Nii nagu meilgi, on ka seal kehamuutjaid, kellel on võime moonduda. Kuid kunagi ammu polnud hõime kaheksa, vaid üheksa. Lisaks teistele olid veel Rongad. Igal hõimul on omad tugevused ja Ronkade omaks oli tarkus ning nupukus. Nende käes olid lõputud teadmised maailmast, millest osad olid üles märgitud, kuid enamust anti edasi suuliselt põlvest põlve. Kahjuks need teadmised kadusid koos Ronkade hukuga.

Rongad olid ilus rahvas. Nad olid sihvakad ja nõtked, loomult heatahtlikud ja kohusetundlikud. Ronkade pealik oli uhke Rowen, kes oli hea ja kindlakäeline juht. Tal olid ka ilus kaasa ning tütar.

Sel ajal elasid kõik hõimud rahu ning hoidsid kokku, kuni Kotkad avastasid kohutava mooduse, kuidas teised klannid hävitada ja võim haarata. Nad otsustasid hävitada esimesena Rongad, sest nemad olid neist targemad ning seda ei võinud Kotkaste juht endale lubada. Kotkad kavandasid hävitusplaani ülima saladuskatte all, kuid Ronkade valitsejanna sai sellest teada. Ta hoiatas ka teisi, kuid selleks oli juba liiga hilja.

Valitsejanna võttis kaasa oma noore tütre ja mõned teised rongad ning sõitis suure laevaga saarelt minema. Ronkade juht Rowen ei tulnud, kuna ta tahtis kaitsta oma rahvast viimse hetkeni ja hukkus nagu teised sinnajääjad.

Põgenenud Rongad seilasid merel, ilma et oleks ühtegi teist saart näinud. Peale mõnda päeva oli neil toit ja jook peaaegu täiesti otsas ning mõned nõrgemad surid. Kuigi valitsejanna üritas oma rahvast päästa, ei suutnud ka tema midagi ette võtta.

Ühel päeval saadeti rongaks moondunud inimene uurima ega kuskilt ei paista maad. Ronk tuli tagasi rõõmsate uudistega: päevateekonna kaugusel asus meres poolkuukujuline saar. Kõik laevalolijad rõõmustasid ning võtsid kursi otse saare suunas. Sama päeva öösel tõusis merel tugev tuul ja torm. Kuna laev oli täiesti mere valduses, oli seda võimatu juhtida. Suured lained paiskusid üle laevateki ja viisid merepõhja kõik, kes seal olid. Lained paiskasid lõpuks laeva vastu karisid ning laev purunes.

Valitsejanna oleks saanud laevalt rongaks moondununa üksi põgeneda, aga tema tütar oli selleks veel liiga noor. Kuna ema ei olnud nõus oma tüdarta maha jätma, siis loobus ta mõttest moonduda.

Õnneks elasid nad tormi üle, tänu purunenud laeva laudadele, mis heljusid lainetel. Purunenud laevajupid kandsid neid poolkuukujulise saareni. Õnneks märkasid saare elanikud tormi vaibudes hädalisi ning suutsid päästa kaks viimast Ronga hõimu esindajat. Saare elanikud olid ellujäänute vastu sõbralikud ning võtsid nad enda hoole alla, pakkudes neile süüa ja eluaset."

Nevara kohendas oksaga tuld ning vaatas mõtlikult tütrele otsa.

Rowena oli esimene, kes vaikuse oma küsimusega katkestas: "See oli kurb jutustus, aga mis vastuseid see mulle andma peaks?"

Nii Archer kui Nevara vaatasid teda imestunult ning Archer sõnas vaikselt: "Kas sa siis ei mõista? See lugu oli ju sinust ja Nevarast. Sina oledki kadunud hõimu printsess."

II

ari antiloope lähenes arglikult tumedale jõeale ning paar julgemat looma asusid vett jooma. Saanud kinnitust, et vees ei varitse neid oht, sammusid ka teised antiloobid lähemale. Järsku sööstis näiliselt rahulikust veest välja krokodill ja haaras antilooobil jalast. Samal ajal tabasid puu otsast lastud nooled kahte noort antilooopi ning ülejäänud kari pages hirmunult laiali. Kui kogu kari oli põgenenud, hüppas lähedal kasvava puu otsast alla seal varitsenud vibukütt. Ta sörkis madalasse jõe vette, kus kinnipüütud antilooop krokodilli haardes piinles. Vibukütt haaras saakloomal sarvedest ning torkas talle nooletupest tõmmatud noole kõrri. Antilooop tõmbles veel surmakrampides ning looma tumepunane veri segunes mudase jõeveega. Krokodill lasi lõtvunud saagist lahti ja ronis inimkuju võttes kaldale. Ta oli pikka kasvu, sügavsiniste silmadega heledapäine noormees. Tema nimi oli Xander. Veest ronis välja ka teine krokodill ja eemalt sörkisid lähemale veel kolm kütti. Kui kõik olid kogunenud, sõnas Xander: “Tegite tublit tööd. Tänu teile sain oma ülesande täidetud.” Ta vaatas kõigile kaaslastele otsa ning ütles siis elavamalt: “Nüüd tuleb saak linna toimetada. Teie kaks,” Xander osutas kahele vibukütile, “tooge kogu saak siia!”

Kui kogu saak oli jõekaldal, sidusid mehed antiloobid omavahel kokku ning tõstsid loomad parvele. Varsti oli kõik sõiduvalmis. Tahtmata aega raisata, saatis Xander teise krokodilli parve paremale küljele, ise moondunult vasakule minnes. Kütid ronisid parvele ning alustasid sõitu. Tulipunase päikeseketta valguses suundus parv mööda jõge mereni. Kui päike oli silmapiiri taha kadunud, jõudis parv jõe deltani. Metsaga ääristatud jõest välja jõudes avanes parvetajatele imeline vaatepilt. Rahulikud valgetipulised lained rullusid vaikse kohinaga kaldale ning selge tähistaevas peegeldus ka merepinnal. Madala vee tõttu pidid kütid parve kõitega sügavamasse vette tirima. See tehtud, võis sõit jätkuda. Selle ööga möödusid parvetajad kahest väikesest saarest ning vahetustena sõudes liikusid nad jõudsalt edasi. Hommikupäikese heledas valguses silmasid mehed loodes silmapiiril Elwonit. Linnast paistis küll ainult hiiglaslik vahitorn, kuid kütid rõõmustasid juba peatse kojusaabumise üle. Keskpäeva paiku hakkas vahitornist kostma kumedaid kellalööke, mis tähistasid seda, et valvurid olid märganud lähenevat küttide parve. See rõõmustas parvelisi ning nad sõudsid kiiremini. Xander rõõmustas ka kojujõudmise üle, kuid ta pidi tõdema, et oleks pigem nautinud pikemat jahilkäiku.

Linna ümbritses paks kivimüür, mis kaitses künkanõlvale ehitatud Elwonit suuremate tormide eest. Müüris oli massiivne puidust ja metallist valmistatud värav, mille alt voolas läbi jõgi. Parv lähenes Elwonile idaküljest ning sõudjad pidid jõel ülesvoolu liikumiseks vaeva nägema. Peale väravatest läbi jõudmist suunduti linnasüdame poole ning mida lähemale nad jõudsid, seda enam rahvast neid jõekaldal tervitas. Nad möödusid suurest vahitornist ja jõudsid avarale rahulikule järvele. Jõe teisel kaldal paistis suur mets, mille keskel asus Krokodillide juhi kodu, kus korraldati pidusid ja rahvakoosolekuid. Parv jõudis lõpuks kohale ning mehed tirisid selle kaldale. Mööda metsateed tõttasid parvetajatele vastu teenijad, kes vedasid endi vahel kärü. Tulijad aitasid küttidel jahisaagi kärule tõsta ja elavalt vesteldes suundus seltskond peakoja poole. Suure punakast kivist majani viis lillepõõsaste ja kõrgete puudega ääristatud tee. Peakoja uksele seisis tugeva kehaehituse, tumeda habeme ja lustakate silmadega mees, kelle rõivad olid valmistatud heledast loomanahast. See oli Torryn. Tulijad seisatasid ja kummardasid kergelt austuse märgiks. Ainult Xander embas meest ja lausus: “Tere, isa! Õnn naeratas meile ja tänu tublidele küttidele täitsin oma ülesande.” Isa vaatas poega heakskiitva naerusega ning andis teenijatele käsu jahisaak kööki viia. Torryn tänas kütte oma poja

ustava teenimise eest ning määras igapähele neist kotitäie vilja ja kaks lammast. Peanoogutusega lubas ta neil lahkuda ja kütid asutasid end tulnud teed pidi minekule. Pealik saatis neid pilguga, kuni mehed teekäänaku taha kadusid. “Lähme sisse ja siis jutustad mulle kõigest,” sõnas ta Xanderile.

Poeg noogutas nõusoleku märgiks ning nad kadusid hiirvaikselt sulgunud uste taha. Koridor, kuhu nad astusid, oli kaunistatud lampide ja skulptuuridega. Seintel ilutsesid peenest lõngast kootud vaibad, põrandad olid laotud siledaks lihvitud kividest. Nad sisenesid avarasse saali, mille keskel oli suur laud. Saali paremas nurgas asuvast uksest sisse astudes jõudsid nad väikesesse hämaralt valgustatud ruumi, mille ainukese akna ette oli riputatud tume kangas. Ainukesteks valgusallikateks olid mesilasvahast küünlad, mille meeldiv lõhn segunes ravimtaimede ja keeduste hõnguga. Kui tulijate silmad hämarusega harjusid, nägid nad toanurgas voodit ja selle kõrval toolil istuvat vana naist. Tema silmad kumasid sinakalt, kui ta tulijate poole vaatas. Naine tõusis sõnatult ja lahkus läbi kardinaga varjatud ukse. Xanderi küsivale pilgule vastas Torryn selgitusega: “See on Meremadude hõimu ravitseja, kellel ainukesena on teadmisi sinu ema aitamiseks.”

Kunagi oli Xander olnud väga isepäine, kuulamata kedagi ega midagi. Paar aastat tagasi juhtus aga midagi, mis muutis tema iseloomu täielikult. Xanderi ema Ozella oli peale jahmatavat tüli pojaga läinud metsa juhtunu üle aru pidama. Ta naasis sealt hädavaevu jalgel püües. Teadvusetult metsa veerde langenud naise leidsid jahile minevad kütid. Sellest ajast saati oli Ozella tulnud teadvusele vaid üheks hetkeks, piineldes ülejäänud aja õudusunenägude ja valude küüsis. Ema seisund tekitas Xanderis süütunde ning ta tegi tööd oma iseloomu parandamiseks.

Xander astus voodi juurde, vaatas Ozellat ja istus samale toolile, kus oli istunud ravitseja. “Isa, nüüd võin ma sulle ometi kõigest kõnelda,” lausus ta ning andis üksikasjaliku ülevaate jahikäigust. Torryn kuulas mõtlikult ja kui Xander oli lõpetanud, ütles ta: “Poeg, ma arvan, et see oli tõepoolest pealikule vääriline jaht. Nüüd on sul jäänud täita veel viimane ülesanne, mille ema sulle määras. Ta tahtis, et sa treeniksid meie hõimu noori võitlema.” Xander mõtles hetke, noogutas ja ütles: “Ma teen seda homme.” Isa vaatas poega heakskiitvalt ning naeratas julgustavalt. Xander tõusis ja valmistus lahkuma, kui kardinatega varjatud uksest sisenes ravitseja. Ta astus kiiresti Xanderi kõrvale ja haaras tal kõvasti randmest. Poiss tundis, kuidas energianiidid punusid välkkiirelt tugeva nähtamatu võrgu ümber ta keha. Kohkunult rapsas ta oma käe vabaks ja taganes ehmunult. Vana naine vaid muigas ja ütles: “Kaitseks.” Isa ja poeg vaatasid naisele hämmeldunult otsa. Kui ravitseja hakkas laulu ümismema ja uut keedust valmistama, lahkus Xander imestunult ruumist.

Kuna Xanderil polnud päeva lõpuni kindlaid plaane, läks ta tagasi linna. Noormees ületas laenatud paadiga järve ja suundus vahitorni poole. Xander läks sinna osalt seetõttu, et tahtis ravitseja poolt öeldu kohta rohkem teada ja osalt seetõttu, et soovis kellegagi kohtuda. Ta noogutas tervituseks vahitorni valvuritele ning nood avasid ukсед. Ruum, kuhu Xander astus, oli avar ja kaunistusteta. Torni siseküljes asus keerdtrepp, mille alla Xander suundus. Ta tõstis üles varjatud põrandaluugi ning ronis mööda redelit alla, sulgedes hoolikalt luugi enda järel. Keldrikorrus oli tornile ehitatud selleks, et kogu Elwoni rahvas häda korral sinna varjule mahuks. Et sõda polnud juba aastakümneid olnud, oli keldrikorrus täidetud Krokodillide hõimu tähtsaima vara ja iidsete raamatutega. Xander otsis siit teavet selle kohta, mida ravitseja oli teinud. Kõndides kastide ja riulite vahel, kuulis ta kellegi teise samme. Xander astus veel mõnest riulist mööda ja äkitsi seisis tema ees punakaspruunide õlgadeni juuste ja rohekate silmadega noor naine. “Tere! Sind ma just otsisingi!” lausus Xander Elishale. Neiu naeratas, tervitas noormeest ja päris otsimise põhjust. Xander vastas: “Meie juures on

Meremadude hõimu ravitseja, kes aitab Ozellat.“ Xander kirjeldas Elishale juhtunut ja küsis : “Kas sa tead, mis see oli?“ Elisha kuulas Xanderit, kulm kortsus, ja vastas talle: “Minu teada on siin all vaid üks kirjutis sellise jõu kasutamise kohta. Ma ei tea, kas see on täpselt see, mida sa vajad, aga eks ma võin seda sulle näidata.“ Nad kõndisid keldrikorruse kaugemasse soppi, kus Elisha asus tolmunud kirstust midagi otsima.

Xander ja Elisha olid vanad tuttavad. Neiu veetis enamiku ajast torni all keldris, kuna talle pakkus huvi Krokodillide hõimu ajalugu. Seetõttu teadis ta peaaegu iga raamatu asupaika. Järsku hõikas Elisha: “Käes!“ Neiu ulatas Xanderile küünarvarrepikkuse kaunistatud toru. Noormees avas selle, võttis torust paberirulli ning uuris seda paar minutit. “See on kirjutatud nii veidras käekirjas. Ma arvan, et ma võtan selle kaasa, sest praegu ma küll ei suuda siit midagi välja lugeda,“ ütles ta naerdes. Elisha muigas noormehe üle ja soovitas tal rulli isale näidata või meremao käest küsida. “Ehkki ma ei usu, et ta sulle midagi räägib, meremaod on väga salatsevad.“

“Ma ei usu, et mu isa sellest midagi teab või sellest mulle räägib, aga kes ei riski, see ei võida.“ Noormees peitis kirjarulli muiates rõivaste alla, asutas end minekule ja sõnas neiule: “Pean homme harjutusväljakul meie hõimu noori trennima. Oleksin rõõmus, kui sa mulle appi tuleksid!“ Elisha naeratas ja ütles: “Mis mul muud üle jääb. Küllap ma tulen.“ Xander noogutas tänulikult ja lausus lahkudes: “Kohtume homme!“

Noormees tõttas koju, varjates rulli hoolikalt. Ta kavatses seda Torrynil näidata alles pärast viimase ülesande täitmist. Kodus peitis ta kirjarulli oma magamisaseme alla, et kellelgi teisel sellest aimu ei oleks. Enne uinumist sai ta aru: see, mida ravitseja oli teinud, oli õnnistus.

Hommikul Xander ärkas, tundes ärevust alanud päeva ees. Ta riietus ning kiirustas läbi hämara saali kööki, kus teenijad hommikusööki valmistasid. Noormees haaras ühte kätte paar viilu leiba ja teise lihakäntsaka ning ruttas majast eemale. Sörkides toppis ta kaasavõetud toidu võöl rippuvasse pauna ja kiirendas oma sammu. Kui Xander järveni jõudis, nägi ta üht parve kaldast eemaldumas ning hõikas parvetajatele, et need teda ära ootaks. Noormees hüppas tänulikult parvele ja nad sõitsid üle järve.

Kohale jõudnud, tänas ta parvetajaid ning jooksis majade vahel põigeldes läbi linna. Xander liikus linna servani ja otsis pilguga maja, kus elas Ronan. Viimane oli noormehele nagu vanem vend, kuna nad olid lapsest saati tuttavad. Vaatamata sellele, et Ronan oli sündinud pimedana ja paljud vaatasid noormeeste suhtlusele viltu, Xander sellest ei hoolinud. Aja jooksul olid neist saanud lahutamatud sõbrad. Xander tõttas väikese maja juurde müüri ääres. Ta tõstis koputuseks käe, kuid samal hetkel avas Ronan ukse. Ta oli pikka kasvu, tumedate juustega noormees. Ronan küsis muiates: “Mis toob teid siia sellel varajasel hommikutunnil, teie kõrgus?“ ning kummardas nõokivalt. Xander vastas naeru tagasi hoides: “Tulin oma valdusi üle vaatama.“ Sõbrad purskasid naerma ning astusid majja. Nüüd küsis Ronan: “Miks sa tegelikult siin oled?“ Xander vastas, et vajab sõbra abi viimase ülesande täitmisel. “Pean trennima meie hõimu noori mõõgavõitluses ja vibulaskmises ning võin kasutada kahe kaaslase abi.“ Ronan küsis naljatades: “Kas sa ikka oled üheksateistkümne aasta jooksul aru saanud, et ma ei näe?“ Xander selgitas: “Ma tean, aga sa oleksid hea eeskuju ebakindlatele noortele. Kõigil on võimalik õppida ja areneda. Isegi sina saad sellega hakkama.“ Ronan nõustus: “Olgu, olgu, ma tulen! Aga millal?“ Xander turtsatas ning vastas: “Täna. Nüüdsama!“ “Sel juhul sul veab, et mul pole täna plaanis mõnd paksu raamatut lugeda või midagi kirjutada,“ vastas Ronan oma saua otsides. Nad asusid teele ning Xander kugistas käigu peal kaasa võetud toidukraami.

Treeningplatsile jõudnud, kohtusid nad Elishaga. Sõbrad arutasid läbi harjutuskava ning kutsusid lähemale platsile kogunenud lapsed. Üks noorematest poistest osutas sõrmega Ronanile ja küsis: “Kas tema hakkabki meid õpetama? Ta on ju pime!” Teised lapsed hakkasid kohkunult omavahel jutustama, heites Ronanile umbusklikke pilke. Xander tahtis just lapsi korralt kutsuda, kui Ronan tal käest haaras ja ütles: “Ma tegelen sellega ise!” Ta kummardus ning võttis maast rusikasuuruse kivi. Väljaku ääres oli postide külge riputatud suur gong, mille kõrvale seotud väiksemad kellukesed helisesid tuule käes. Ronan viskas kivi vastu gongi ja üle väljaku kostuv heli vaigistas laste jutuvada. Noored vaatasid hämmeldunult Ronani poole. Noormees astus neile lähemale ja kõneles oma loo. Täielikus vaikuses kuulasid lapsed Ronanit, kui ta kirjeldas oma treeninguid, mis alguses väga vaevaliselt läksid, kuid tasapisi oskuste kasvades taastus ka eneseusk. Xander palus Ronanit appi demonstreerima mõõgavõitlust. Nad võtsid kohad sisse väljaku keskel ja esimesena ründas Xander. Ta tegi paar kiiret sammu sõbra poole ja sihtis mõõgaga tema vasakut õlga. Ronan blokeeris löögi oma sauaga, tegi täispöörde ümber oma vasaku õla ja sihtis Xanderi vasakut külge. Too nägi manöövri läbi ja kaitses end mõõga käepidemega. Nad jätkasid võitlust, kuni Ronan äsas sauatõmbi otsaga Xanderile kõhtu. Lök tuli noormehele ootamatult ning Xander lendas selili maha. Sellega oli võitlus lõppenud.

Pärast seda näitasid Elisha ja Xander ette paar lihtsamat mõõgavõitluse poosi ning jaotasid lapsed kahte võrdsesse gruppi. Esimene grupp läks Elishaga märklaudade juurde vibulaskmist harjutama ning teised keskendusid Xanderiga mõõgavõitlusele. Mõne aja pärast vahetasid grupid oma tegevusi. Gongi juures jälgisid paar Krokodillide hõimu tähtsamat esindajat treeningplatsil toimuvat, et hinnata Xanderi tegevust. Harjutustunni lõppedes suundusid kõik koos sööma. Xander, Elisha ning Ronan sõitsid parvega üle järve ja sammusid peakotta, et kuulda pealiku hinnangut ülesande sooritamise kohta.

Suurde saali jõudes nägid nad rikkalikult kaetud lauda, mille ääres istusid kõik hõimu auväärsemad liikmed. Tulijad istusid lauda ja asusid sööma. Õhtueine lõppedes tõusis laua otsas istuv Torryn püsti ja kõneles: “Kuna kõik on nüüd siin, siis esmalt ma tänan teid abi ja toetuse eest, mida te mulle ja mu pojale olete osutanud. Mitme aastaga on temast sirgunud tugev ja selge mõistusega mees. Tahtsin, et ta sooritaks katsed, mis tõestaksid, et ta on väärt juhiks olema. Mul on rõõm ja au teatada, et minu poeg on läbinud kõik katsed edukalt ja nüüd jagan ma temaga oma juhikohta!”

III

õrged lained peksid raevukalt vastu kaljuseinu ning tuul keerutas pilvi saare poole. Kaugel mere kohal lendas kiirustades suur kotkas. Tema rabedatest tiivalöökidest ja räsitud väljanägemisest oli aru saada, et kotkas oli kaua lennanud ning väsinud. Oma tohutuid tiibu laiali sirutades maandus ta kalju tipul. Astunud paar kurnatud sammu, kukkus lind kokku ja moondus tumedapäiseks noormeheks. Olles mõne hetke puhanud, tõusis Ajax püsti ning komberdas eemal paistvate majade poole. Ajax oli pikka kasvu, lihaseline ja pruunisilmne noor mees. Tema tumedates juustes oli hele salk.

Kui Ajax suure kahekorruselise palkmajani jõudis, sadas juba tugevat vihma. Noormehe juuksed ning riided olid läbimärjad ja ta kiskus külmetades oma läbiligunenud keepi tihedamalt enda ümber. Ajax avas lõdisedes maja ukse ning seda taas sulgedes astus sisse. Ruumi valgustas ainult nurgas küdev kamin, mille virvendav valgus tõi tuppa hubasust.

Kuuldes ukse sulgumist, pöördus toa teises otsas olev mees üllatunult ringi ning tardus hetkeks, nähes Ajaxit kamina juures istet võtmas. Mees, kes oli Ajaxi isa Rhys, tõusis püsti ja kõndis kulmu kortsutades Ajaxi juurde. Nõrgas valguses oli näha mehe nägu, mis oli tahumatu ning kalk. Tema tumedad juuksed sarnanesid Ajaxi juustele, kuid tema silmad olid tumedamad, peaaegu mustad. “Mida sa siin teed?” küsis mees Ajaxilt. Jäänud vastuseta, kordas ta küsimust peaaegu röökides. “Kus on teised?” Ajax tõmbas end kõssi ja vastas vaevukuuldavalt: “Isa, ma vedasin sind alt.” Rhysi tumedates silmades lõi lõkkele raev. “Mis mõttes vedasid mind alt? Ma küsin, kus on laev, kus on sõdurid, kus on Fööniksite printsess?” Rhysi madal hääli oli paisunud karjumiseks ning kaikus üle terve maja.

Õues oli hakanud kõvasti sadama, suured vihmapiisad trummeldasid vastu aknaklaase. Tume kõuemürin rullus üle vaikiva saare. Ajax tõusis ettevaatlikult püsti ja riputas oma läbiligunenud keebi kuivama. Ta ei vaadanud kordagi isale otsa, vaid hoidis oma silmad maas. Rhys jätkas karjumist, jätmata pojale võimalust selgitada. Ta sõimas Ajaxit kõikvõimalike nimedega ja oleks talle peaaegu kallale läinud, kui teisele korrusele viivast trepist poleks alla tulnud teine noormees. Ta sarnanes Ajaxiga täpipealt, ainult tema juuksed olid natuke heledamad.

Tulija sammus rahulikult isa juurde ning hüüdis: “Aitab! Anna talle võimalus selgitada.” Rhys jäi üllatunult vait, kuid nähvas siis: “Mitte praegu, Ajah! Ta on jälle olnud täielik hädapäதாக, ta on häbistanud mind ja oma rahvast...”

“Aga sa ju isegi ei tea, mis juhtus!” hüüdis Ajah. Rhys kortsutas raevukalt kulmu ning pani käed rinnal risti. “Hea küll, räägi!” Tumedapäine noormees vaatas mõlemale kuulajale süngelt otsa ning alustas siis vaikselt häälel: “Kõik läks alguses plaanipäraselt. Me seilasime viieteistkümne sõduriga Tulenoolel Fööniksite saare poole. See Ronkade õpetuste järgi ehitatud laev oli tõepoolest väga kiire ja me jõudsime eile õhtuks sihtpunkti. Me randusime varjatud lahesoppi, millest sina, isa, mulle rääkisid. Mina ja veel seitse sõdurit läksime maale, ülejäänud jäid igaks juhuks laeva valvama. Me hiilisime pimeduse varjus läbi metsa Fyrlia linnani. Ettevaatlikult hiilides ja ennast varjates leidsime lõpuks maja, milles printsess pidi magama. Igaks juhuks veendusime veelkord, et keegi meid märganud ei ole. Fyrlia oli suur ja üllatavalt hästi valgustatud linn. Läksime kolmekesi majani. Teised jäid majade vahele valvesse. Ma piilusin avatud aknast sisse ning nägin teises toa otsas voodit, kus keegi magas.” Ajax põrnitses süngelt Ajahit ning jätkas: “Ma käskisin teistel väljas oodata, aga käsu peale appi tulla ning hüppasin aknast sisse. Toas oli päris pime ja ma ei näinud väga hästi, seepärast hiilisin väga vaikselt. Kui ma voodini jõudsin, tõmbasin magajal teki pealt, aga seal ei olnud kedagi. Samal hetkel hüppas mulle keegi selja tagant kallale ja pussitas mind noaga. Ma võitlesin vastu ja üritasin ründajat vangistada, aga ta oli uskumatult osav. Kui ma

hüüdsin märguande akna taga olevatele sõduritele, siis nad ei vastanud. Ma ei teadnud, mida teha! Ma põgenesin lihtsalt akna kaudu ja siis nägin, et mõlemad sõdurid lamasid surnult maas. Siis, kui ma nägin, et ka teised linna tulnud sõdurid on surnud, moondusin ja lendasin kiiresti laeva poole tagasi. Minu ründaja jälitas mind, tal olid pikad veripunased juuksed ja ma olin üsna kindel, et tema ongi Fööniksite juhi tütar. Igatahes ma veendusin selles, kui ta fööniksiks moondus ja mind jälitama hakkas. Ma lendasin üle meie laeva ja kui sõdurid, kes seda valvasid, mind moondununa põgenemas nägid, tõstsid nad kiiresti ankru ja sõitsid merele. Fööniks jälitas mind avamereni, siis ta laskus alla laeva juurde ja hakkas seda lõhkuma. Kui ma seda märkasin, sööstsingi alla ja takistasin teda nokalöökidega ja küünistustega, aga ta ei lasknud ennast segada. Ta lõi paar korda tugevasti vastu laevatekki ja tõmbas laudu lahti, nii et vesi hakkas laeva tungima. Sõdurid ei osanud hiigellinnuga midagi ette võtta ja laev uppus üsna kiiresti. Kui ma seda nägin, võtsingi jõu kokku ja võitlesin fööniksiga, aga ta oli minust nii palju tugevam, et ma põgenesin ja lendasin siia.” Ajax vankus jalgadel ja kui Ajah poleks teda toetama rutanud, oleks noormees kokku kukkunud. “Saamatu oled,” sõnas Rhys põlglikult, “isegi ühte nõrka plikat ei saa ära röövitud, vaid lased tal meie parima laeva ära uputada!”

“Isa, palun, jäta see jutt homseks! Kas sa ei näe, et Ajax kukub kohe kokku? Me lähme sööme ja heidame siis magama. Homme räägime,” ütles Ajah ning juhtis Ajaxi kööki. Kõhu täis söönud, suundusid kaksikud teisele korrusele puhkama. Poole trepi peal tuli Ajahile meelde: “Ajax, sa oled ju haavatud!”

Ajax vaatas vennale mõru naeratusena otsa ning noogutas nõrgalt. Ajah kortsutas kulmu ja kui ta oli venna voodile aidanud, läks ravitsemiseks vajalikke vahendeid otsima.

Kui Ajah oli noormehe haavad puhastanud ning kinni sidunud, istus ta ohatas oma voodile. “Sa pead isale vastu hakkama, teistmoodi ei saa!” ütles ta. Ajax tõmbas teki kõrvuni ja vaatas kibestunud vennale otsa: “Ma ei saa, nii on.” Ta vaikus hetke ning jätkas siis: “Ma ei saa aru, me oleme ju ometigi kaksikud. Kuidas me nii erinevad saame olla?” Ajah keeras selja, samal ajal mõeldes. Viimaks ta ütles: “Ma tõesti ei tea.” Mõlemad vaikusid ning uinusid viimaks vihmakrabina saatel.

Hommikul paistsid päikesekiired esimesena Ajaxile näkku, nii et ta ärkas ning ärkas ka Ajah. Nad riietusid vaikides, kumbki ei teadnud, mis neid ees ootab, kuid nad olid valmis teineteist toetama. All korrusel istus Rhys suure laua taga ja uuris mingeid pabereid. Nähes kaksikuid, noogutas ta tervituseks.

“Lõpuks olete siin. Mul on teile üks ülesanne.”

Rhys oli leebunud. Tema kulmud polnud enam kortsus ning silmad ei leegitsenud vihast. Ta sulges ning lukustas hoolikalt ukse ja tõmbas akendele kardinaid ette. Ta istus taas laua taha ja käskis poegadel sama teha. Alustades jutustamist, vaatas ta mõlemale kaksikule sügavalt silma: “Te teate, millise vägiteoga ma kuusteist aastat tagasi hakkama sain, hävitades Ronkade saare, aga ma pole teile rääkinud, kuidas ma seda tegin. See jääb ka praegu saladuseks nagu seegi, kuidas ma mõnikord ühest kohast teise nii kiiresti rännata saan. See, mida ma teile nüüd räägin, peab jääma ka saladuseks. Selge?” Rhys vaatas karmilt kaksikutele otsa. Mõlemad noogutasid nõusolekuks. “Nagu mul oleks kellelegi rääkida. Ainuke isik, kellega ma vabatahtlikult räägin, on Ajah,” mõtles Ajax. “Igal saarel on üks portaal,” jätkas Rhys. “Keegi ei tea, kuidas või kes need ehitas, aga siin need on. Kõik tarvitasid neid üksteisega suhtlemiseks ja kauba transportimiseks, aga ma mõtlesin välja viisi, kuidas neid enda kasuks tarvitada. Teie abiga saan ma vallutada või liitlasteks pöörata kõik teised hõimud. Pärast minu surma peate valdusi ise väärilikalt valitsema.

Et kasutada portaali, on vaja võtmeid ja natuke vaimujõudu. Igal portaalil on kolm võtit: nuga, vibunool ja odaots. Need pole tavalised, vaid väga eriliselt valmistatud ja igal portaalil on need natuke erinevad. Läbi portaali jõuad Skoraani. See on koht, kus aeg ei tööta. Sinna viivad kõik portaalid ja sealt saab edasi minna meie maailma viivatesse portaalidesse. Igat

portaali valvab üks haldjas. Eks te näete, millised nad välja näevad, aga seda pean ma ütleva: haldjatega suheldes peab olema ülimalt ettevaatlik. Kui sa neid vihastama peaks, tungivad nad oma meeles sinu mõistusesse ja imevad su elust tühjaks, nii et sinust jääb järele ainult hädine liikumatu kest, keda kummitavad jubedaimad õudusunenäod. Kui sa aga juhtumisi ei ole loll ja oskad haldjatega rahumeelselt rääkida, juhatavad nad sulle Skoraanis teed ja uskuge mind, ilma juhatuseta te Skoraanis hakkama ei saa. Ükskõik, mis suunas sa ka lähed, ei jõua sa juhatuseta kuhugi. Kuna seal puudub aeg, siis jääd sinna igavesti ekslema, kui sul just terariista kaasas pole, et oma elu... lõpetada." Korraks täitis tuba raske vaikus. Siis võpatas Rhys, kõhatas ning jätkas: "Kuna tol kaugel ajal võis läbi portaalide käia kes tahes ning me kasutasime võtmete asemel võtmesõnu, said minu spioonid hõlpsasti vajaliku võtmesõna teada ning selle abil röövida suurel hulgal raamatuid Ronkade raamatukogust. Kui meil oli piisavalt Ronkade avastatud teadmisi ehituskunstist ning muudest kunstidest, saatsin Ronkade juhi Roweni juurde oma saadikud, kes rääkisid talle raamatute röövist ning esitasid tingimuse: kui Rongad nõustuvad minu ülemvõimuga ning on nõus minu ees kummardama, annan neile tagasi nende röövitud aarded. Kui ei nõustu, siis hävitan kogu saare koos kõigi Ronkadega. Rowen oli uhke valitseja, kes ei nõustunud mingil juhul minu tingimustega, sülitas minu saadikute peale ning needis mind Skoraani põhja. Muidugi, kui ta oleks teadnud, et me ei plaani rünnata sõjaväega, vaid ma olen vanadest raamatutest leidnud viisi, kuidas hävitada portaali Skoraani, ehk siis oleks Rowen oma meelt muutnud, kuid kõigi kurvastuseks saatis issi Rhys tubli sõduri, kes lõhkus portaali ära nii, et kogu elu Ronkade saarel hävis ja kogu rõõmus pidu sai läbi. Vot nii." Rhysi hääli oli täis ülbust ning õelust, mis Ajaxile külmavärinad nahale tõi. Rhys plaksutas rõõmsalt käsi: "Nii-nii, poisid, mul on teile ülesanne ka. Te peate kohe nüüdsama lendama Karude saarele. Ma olen kindlaks teinud, et nende nõrgukese noore juhi Serena nõunik on just täna Karude pealinnast ära, nii et teie lehvitate oma tiibu ja hõljute sinna kohale, moosite Serenat, et ta usaldaks teid ning seega ka mind, annaks teile võtme Karude portaali ja tuleksite läbi Skoraani tagasi. Lihtne ja loogiline, kas pole?" Rhys seletas veel noormeestele, mida täpselt Serenale öelda, andis neile ühe Kotkaste portaali võtmeks oleva noa, ähvardades kaksikutel sisikonna oma kätega välja kiskuda, kui nad selle ära peaks kaotama ning lahkus seejärel rahulolevalt.

Ajax ohkas sügavalt, enne kui tõmbas selga kuivanud keebi ning Ajahi järel majast välja astus. Noormehed sammusid kõrvuti kaljunukini, kus Ajax eelmisel päeval maandunud oli. Nad seisatasid hetkeks. Iga kord siit hüpatas täitis mõlema meeli hirm, hirm, et juhtub see, mis emaga. Poiste pilgud ristusid. Täpselt üheaegselt astusid nad sirge seljaga kalju servalt alla. Ajax sirutas käed laiali, et kukkumist aeglustada ning muutus majesteetlikuks kotkaks. Paar korda tiibu lehvitanud, ilmus tema kõrvale ka Ajah kotka kujul ning koos soojemaid õhuvoole püüdes lendlesid nad üha kõrgemale.

Üle saare põhja poole lennates avanes imeline vaatepilt Kotkaste kodust. See ei olnud üks saar, vaid kõrged merest ulatuvad kaljud, mis olid omavahel ühendatud rippildade abil neile, kes moonnuda ei saanud. Saared olid suured: ühe kalju peale mahtus nii metsa kui külasid.

Pärast pikka lendu üksluise mere kohal silmasid vennad silmapiiril üleni roheline mattuvat saart. Mõne aja pärast maandusid nad ühtlasest segametsast väljaulatuval kaljutipul, mis erines kõigist seninähtud kividest - see oli tume ning metalse läikega, kohati auguline. Tänu teravatele silmadele ning tuulevaiksele ilmale märkasid kaksikud kiiresti puude vahelt tõusvat korstnasuitsu ning lähimal vaatlusel ka puude vahel askeldavaid inimesi ja tohutuid karusid. Tagasi inimesteks moonnunud, sammusid saadikud mööda veidravõitu kivi alla ning mitte väga pika jalutuskäigu järel jõudsid Karude linna. Esmalt märkasid nad vaid üksikuid maju, kuid neid oli järjest rohkem ning mõne aja pärast leidsid nad ennast keset Karude linna tänavaid. Esmalt ei tundunud, et keegi kaksikuid täheleli paneks, aga varsti hakkasid inimesed neile näpuga näitama ning emad peitsid oma väikesed lapsed pikkade seelikute ja loomulikult tumedate laineliste juuste varju. Kuna tegelikult polnud vendadel aimugi, kuhu

täpsemalt minema peab, sammusid nad mööda linna edasi, kuni ühel hetkel seisid keset linna keskväljakut. Tursked Karudest mehed moodustasid ühiselt kutsumata külaliste ümber ringi. Sõjakate nägudega mehed ei lausunud ühtegi sõna ning eemalt hakkas kostma ühtlane müdin, mis iga hetkega valjenes. Kohe selgus ka selle tekitaja. Nurga tagant marssis välja väike sõdurisalk, mille kummalgi küljel marssis karu. Kõik sõdurid olid hästi relvastatud, igal sõduril oli peas ühesugune karupeakujuline kiiver, seljas hõbedane turvis ning vööil laiateraline mõök. Sõdurid ümbritsesid Ajaxi ning Ajahi teise ringina ja esimesena marssiv sõdur astus uhkelt kaksikute ette.

“Miks olete teie, võõrad, tulnud kutsumata meie linna?” küsis ta põlastaval ilmel. Kaksikud vaatasid hetkeks üksteisele otsa, siis astus Ajah ette. Kohe, kui ta seda tegi, kostis terav kriipiv heli ning kõikide sõdurite mõõgad olid suunatud ringi keskel seisjatele. Ajah tõstis alistunult käed ning sõnas rahulikult: “Me oleme Kotkaste saadikud ja tuleme rahu.”

Sõdurite juht kortsutas kulmu. “Me tulime teie juhi Serenaga läbirääkimisi pidama. Me oleme valmis ära andma kõik relvad ning nõus jääma sõdurite valve alla kuni meie lahkumiseni,” jätkas Ajah.

Sõjaka ilmega sõdurite juht põrnitses korraks mõlemat noormeest, enne kui haugatas: “Korjake nende relvad ära!”

Jalamaid astusid vendade ette kaks sõdurit, kes väledate liigutustega nad läbi otsisid. Imestunult pidid nad tõdema, et võõrastel polnud muid relvi peale kahe rohmaka jahinoa. End saabastel edasi-tagasi kõigutades tundis Ajax noatuppe oma talla vastas. Ei saanud ju ära anda nuga, mis neid pärast koju viima pidi. Sõdurid koondusid käsu peale kaksikute ümber kolonni ning kõik koos hakkasid suure kalju poole astuma.

Rongkäik oli jõudnud kaljuni ning suundus ühe väikese tagasihoidliku palkmaja juurde.

“Ootate siin, midagi ei ürita! Kui te kas või ühe vale liigutuse teete, hakitakse teid ribadeks,” käratas juht. Sõdurid naersid. Kui juht oli maja ukse taha kadunud, vaatas Ajax ringi. Nad seisid sama kalju all, kuhu ennist maandunud olid.

Sõdurite juht väljus majast, ust pauguga lahti lüües. Tigidalt ütles ta: “Teid oodatakse. Liigume.” Kogu kamp sisenes majja. See ruum, kuhu nad astusid, tundus nagu kõige tavalisem eesruum väikese vaiba ja seinakapiga. Teine tuba oli aga täiesti lage. Ühes seinas laiutas tohutu suur tugevast tammepuidust uks. Hetkeks ei saanud kaksikud aru, milleks seda vaja oli - maja oli ju ehitatud vastu kaljut. Uks avanes vähimagi kriiksatuseta sissepoole hiiglaslikku kivist saali. Sõduritel kästi ust valvata ning Ajax ja Ajah sisenesid koos juhiga. Nende järel sulgus uks suure kõmakaga. Tulijad seisid ruumikas kõrgete lagedega koopas, mille kaugemas ääres kõrgus tume troon. Sinnapoole sammudes nägid kaksikud, et troonil istus noor naine, kelle pikad tumedad juuksed olid punutud kahte patsi. Võõraid tervitades tõusis Serena püsti ning vastas vendade sügavatele austust avaldavatele kummardustele kerge peanoogutusega. Noor valitseja uuris kaksikuid terava pilguga ning Ajax tabas rõõmuga Serena silmis hirmusähvatus.

“Olge tervitatud, Kotkaste saadikud! Mida teie, auväärased külalised, soovite minu saarelt?” uuris Serena. Ajax vastas: “Me tulime tegema sulle ettepanekut. Maailmas on välja kujunemas vaenuväed. Fööniksud tahavad haarata võimu kõikide vabade rahvaste üle. Me tulime oma isa Rhysi käsul ja me sooviksime alandlikult, et teie, Karud, annaksite Rhysi käsutusse oma väed. Kotkad soovivad vaid hoida tasakaalus vabade rahvaste hõime, et ükski ei kõrguks üle teiste. Vastutasuks pakume teie rahvale ustavat kaitset kõikide vaenlaste eest ning jooniseid meie kiiretest laevadest, et ka teie saaksite laevade ehituses areneda.”

Serena ristas käed rinnal: “Niipalju, kui ma ka tahaksin, ei saa ma teid usaldada. Kas Rhys tõesti arvab, et saab hävitada terve hõimu ja siis pärast süütut mängida?”

Ajax mõtles hetke, enne kui vastas: “Ma näen kahetsusega, et teilegi on edastatud alatuid valesid meie juhi kohta.” Nähes Serena näos hetkelist ebakindlust, sai Ajax hoogu juurde. “Tõsi on see, et minu isa kahtlustas pikka aega Ronki ebaaususes ja rahunõuete rikkumises.

Seetõttu luuras ta nende järel ja avastas kohutava tõe: Rongad ehitasid tohutuid sõjamasinaid, et kogu saarestiku üle võim haarata! Meie üllas isa üritas nende juhiga läbirääkimisi pidada ning proovis veenda Rowenit oma kurjast plaanist loobuma. Rowen, nagu te ilmselt teate, oli väga kangekaelne valitseja ning oleks peaaegu meie isa mõrvanud. Õnneks jõudis ta põgeneda, kuid juhtus kohutav õnnetus! Rhys käivitas juhuse tõttu mehhanismi, mis hävitas kogu portaali pärast seda, kui isa sealt läbi oli pääsenud. Ta ei osanud aimatagi, et on Ronkade saare hävitanud, kuid kohe, kui ta sellest teada sai, langes ta sügavasse masendusse ja ei nõustunud mitu kuud toast välja tulema. Seetõttu ei teadnud ta, millised jubedad kuulujutud tema kohta ringlevad ega saanud neid takistada.” Ajax meenutas päeva, mil isa oli Rongad hävitanud. Ta oli olnud üle pika aja väga rõõmsas tujus, pildunud naljatades veel väikeseid poegi õhku, rääkides, kui “tubli” ja “osav” ta oli olnud.

Serena nägu väljendas nõrdimust, ta ei teadnud enam, mida uskuda.

Nagu muuseas mainis Ajax: “No muidugi võib alati ka vale poole valida ja pärast noa selga saada...” See oli viimane hoop Serena enesekindlusele. “Olgu, ma usun teid. Mida teil vaja on?” küsis naine alistunult. Vennad vaatasid üksteisele võidukalt otsa ning Ajah ütles: “Esiolgu sooviksime vaid ühte Karude saadikut ja et lihtsam suhelda oleks, ühte portaali võtit.” Serena silmadesse tekkis hetkeks kahtlus ja Ajax arvas, et naine keeldub, ent hetke pärast sõnas Serena: “Hea küll, tooge kirst!” Kohe astusid varjatud seinavõlvadest välja kaks sõdurit, kes kiirustasid trooni taga laiuvasse pimedusse. Hetke pärast tulid nad tagasi, tassides kahe vahel ornamentidega kaunistatud väikest kirstu. Nad ulatasid selle Serenale, kes neid peanoogutusega tänas. Naine tõmbas kleidikaelusest välja kaelakee, mille otsas rippus hõbedane võti. Ta avas kirstu ning võttis sealt välja rohekat tooni pidemega hallika noa, pistis selle nahast noatuppe ning ulatas ettevaatlikult Ajahile. Serena tõusis troonilt ning jalamaid astusid tema ümber kümme uhkelt relvastatud sõdurit.

“Ma juhatan teid portaalini ja annan teile kaasa ühe oma alamnõunikest,” ütles Serena. Vaikselt lausus ta midagi ühele oma valvuritest, see noogutas ning pöördus tagasi rivvi. Suured tammised ukSED avanesid taas, kui kõik hallist väljusid.

Tagasi päikese käes, ühines Serena isiklike valvuritega ka ennist vennad koopani toonud sõdurisalk. Vaikides marssisid kõik koos linnast välja lõuna poole. Varsti ühines nendega ka pikka kasvu noor mees, keda Serena tutvustas kui saadik Erwinit.

Peale pikka jalutamist oli salk jõudnud udusse mattunud metsaossa, kus puudel rippusid helkivad ämblikuvõrgud ja puuvõrad varjasid taeva. Serena käskis salgal peatuda ning kutsus Erwini ja kaksikud endaga kaasa. Rajalt kõrvale pööranud, sammusid nad läbi tiheda udu ja Ajax oli kindel, et ilma Serena juhatuseta oleksidki nad siia igaveseks ekslema jäänud. Vennad jäid Erwinist ja Serenast natuke maha ning Ajah ütles vennale muigega: “Küll sina oled ikka osav valetaja.”

“Ei tea küll, kellelt ma selle pärinud olen?” sõnas Ajax.

Järsku jäi Serena seisma, puudutas ühe iidvana tamme krobelist tüve ja sosistas: “Avane!”

Udus lõi helendama lillakas ketas, mis hetkega saavutas kahe mehe pikkuse läbimõõdu. “Siin lähed meie teed lahku. Nägemiseni, Kotkad. Erwin, ära mind alt vea. Nüüd võtke kolmekesi käest kinni.” Seda teinud, viskas Ajah tupest välja võetud noa otse portaali keskele. Mehed astusid kolmekesi portaali ja olid hetkega kadunud. Lillakas valgus haihtus hetkega.

IV

halista urises, kui valusad torked ta vasakut kätt läbisid. Päike paistis talle silma ja kõrvetas ta kiilast, tätoveeritud pealage, aga neiu ei väljendanud poole sõnagagi oma rahulolematust. Ta teadis, et Sif poleks nõus tätoveeringut lõpetama, kui ta nüüd virisema hakkaks. Sif oli nõudlik, aga parim. Selja taga punasest siidriidest telgis mängisid Chalista nooremad õed kaarte. Ta kuulis nende nõrdinud hõikeid ja ka juubeldusi, kui mõni neist teise nipsasjakese või kaelaehte endale võitis. Maosaba poolsaare tipust avanes suurepärase vaade, tavaliselt oleks Chalista seda nautinud, aga praegu ei lubanud ei terav valu ega Sifi terav pilk seda teha. Ajaviiteks hakkas neiu enda parema käe siseküljele soomuseid kasvatama. Peale kaotatud võitlust, mille põhjuseks oli liiga aeglane moondumine meremaoks, oli Chalista endale lubanud, et õpib moondumist täielikult kontrollima. Nii palju, kui Inara talle oma rännakutest rääkinud oli, ei olnud kogu saarestikus ühtegi nii osavat moondujat kui Chalista. Ta oli parimatest parim, aga isale ei piisanud sellest. Nakoa oleks pidanud tüdruku asemel siin istuma. Nautima teenrite käsutamist, võitlema isa kõrval ja abistama teda äriplaanide ja elukorraldustega. Keegi ei teadnud, miks nii õnnelikul elujärjel noor mees oma elu ise lõpetas, keegi peale Chalista. Ta vihkas Nakoad, oli alati vihanud ja see oli olnud vastastikune. Nakoa oli õde kiusanud, löönud ning noaga rünnanud, kuid isa ainult kiitis poega. Kui Chalista sai üheksateistkümnenda aastaseks, püüdis ta kaks musta mambat. Ta jahtis neid nädalaid ja oleks peaaegu ise hammustada saanud, aga lõpuks õnnestus tal madude mürk klaaspurki koguda. Neiu läks kolm päeva, et veenda Nakoad endaga õhtul linnast välja hiilima ning rahumeelselt rääkima. Ta keetis mõlemale väikese lõkke peal teed, tõestamaks, et tal pole halbu kavatsusi. Chalistical õnnestus venna tee sisse valada kogutud mürk ning Nakoa jõi halba aimamata tee korraga ära. Kui ta lõpuks mõistis, mida õde teinud oli, needis ta neiu merepõhja ja ütles: “Ma tean, miks sa mind tappa tahad, sa tahad kohta isa kõrval, kuid tea - sa ei saa seda lihtsalt. Ta murrab nii su keha kui vaimu hetkegi kõhklemata. Ta vihkab sind, kuid teab, et vajab sind oma maine hoidmiseks. Kohtume esivanemate laua taga, õde!”

Chalista ei teadnud, mis edasi juhtus. Ta jooksis nii, et jalad tulitasid, kuni viimaks jõudis oma voodisse ega saanud mitu kuud öösel magada. Ta oleks nutnud, kuid tal polnud selleks pisaraid. Selle asemel töötas ta saada Nakoa paremaks kõiges, kus vähegi võimalik. Hommikul hakati Nakoad kohe otsima. Kui ta surnukeha viimaks leiti, polnud Chalista nõus seda vaatama. Ta ei läinud ka pidulikele matustele, sest ütles, et suur kurbus ei lase tal seda teha. Tegelikult piinas teda süütunne. Ta ei uskunud, et ta sellest enam iial lahti saab. Aastatega ta küll unustas venna, kuid armid kaklustest meenutasid teda ikka. Seetõttu lasi ta need täis tätoveerida.

Chalista kiristas ärritusest hambaid, sest Sif oli nõela eriti sügavale naha alla tõuganud. Sif vaatas tüdrukut uuriva pilguga, sülitas siis siidist lapi sisse ning pühkis üle Chalista värsket tätoveeringu. Keerukad mustriidid keerduvad nüüd ümber neiu käe kohas, kus enne oli mitu armi. Sif määris tundlikut nahka rasvaga ning sidus selle riidesse. Chalista tänas Sifi tõtakalt ning lubas, et naise tasu saab õige pea makstud. Rahulikult sammus neiu mäest alla mere äärde. Nautides vee jahedust, jalutas ta lainetesse, moondudes aeglaselt meremaoks. Järsu veealuse kuristiku servale jõudnud, sulges Chalista silmad ja sukeldus, pea ees. Mõne hetke pärast avas ta silmad, täielikult moondununa. Aeglaselt tüüris ta läbi vee. Ujudes võttis ta suuna Alzaroni, Meremadude pealinna, Chalista koju. Pärast poolepäevast rahulikku ujumist moondus ta tagasi inimeseks. Kuigi ta oli linnast veel umbes poole miili kaugusel, nägi ta selgesti kaunist paleed, mis paistis läbi laia avatud peatänava. Alzaroni palee oli ehitatud nii, et kuigi see asus enam-vähem linna keskmes, said palee elanikud siiski nautida kaunist

merevaadet. Erinevalt teistest suurlinnadest ei olnud Alzaronil linnamüüri - mõned majad olid ehitatud ka vette vaiade peale ning peatänav jätkus ka natuke maad mere põhjas.

Sealt Chalista tuligi, päike selja taga kumamas. Inimesed seisatasid oma õhtusi toimetusi tehes, et teda imetleda. Neiu nägi oma helesinise kleidi, šokolaadipruuni naha ja tätoveeringutega välja ilus, kuid ohtlik. Läbi peatänaava sammuva Chalista ees põlvitasid või kummardasid inimesed austusest. Viimase päikesekiirega astus Chalista sisse paleed ümbritsevast müüriääravast ning õues läks täiesti pimedaks.

Läbi toimetavaid teenijaid täis palee kõndis Chalista oma tuppa neljandal korrusel. Palee kõrgeimal, viiendal korrusel asusid valitsejapaari ruumid, neljandal Chalista, tulevase valitseja ruumid, kolmandal teiste valitseja laste ruumid, teisel korrusel söögisaal ning esimesel korrusel suur saal koosolekute ning külaliste vastuvõtmise jaoks. Palee taga asusid pesuruumid, kaunis aed ning omakorda selle taga teenijate ning ihukaitsjate ruumid.

Suured ukсед avanesid, kui Chalista neid valvavatele sõduritele noogutas. Enne sisenemist ütles ta veel: "Palun toodagu mulle üks kannutäis vett ja midagi korralikumalt söögiks!"

"Just nii!" vastas üks valvuritest.

Chalista sisenes peenelt sisustatud eesruumi ning mööda pikka tikanditega vaipa kõndides sammus ta oma pearuumi. Pehmel toolil istet võttes ootas ta, kuni üks naisteenija tõi talle söögi, mida ta oli palunud.

Söömise lõpetanud, pesi Chalista väiksemas kõrvalruumis sooja veega maha mereveest külge jäänud soola ja magamistuppa jõudnud, jäi rahulikult laial voodil magama.

Chalista seisatas künka tipul ja uuris vaatepilti. Kogu maapind oli kaetud vere ja laipadega, mille otsas tallasid sõdurid, ägedalt üksteisega võideldes. Neiu kõrvalt kappas mööda ratsanik. Järsku lõi keegi hobusele oda rindu, mistõttu hobune tõstis oma esikabjad üles, nii et ratsanik kukkus ja murdis kaela. Vihase röögatusega sööstis Chalista oda löönud mehele kallale ning mees kukkus tumeda mütsatusega ilma peata maha. Veri pritsis talle näkku ning seda ära pühkides silmas noor naine taevast kogunevaid vihmapiilvi. Chalista puhkas hetkeks. Äkki silmas neiu enda poole sööstvat ammunoolt, kuid ei jõudnud selle eest põgeneda ja terav valu läbis ta selga.

Chalista ärkas võpatades. Ta oli kaetud külma higiga. Täiesti ärkvel, tõusis neiu püsti ja enda ümber tekki sidudes kõndis ta tõtakalt pearuumi. Akna eest kardinat ära tõmmates nägi ta, et jätkuvalt on öö. Pilguga otsis Chalista Maosaba poolsaarel põlevat lõket, mis oli igal ööl teejuhiks Maosaba sadamasse sõitvatele laevadele. Linna vaadates nägi ta tuhandeid laternaid, mis öösiti iga maja külge riputati.

Chalista võttis toanurgas seisvalt riiulilt karbi ning sellelt tolmu pühkides hakkas ta ümisema vana, maagilist Meremadude rahvaviisi. Neiu võttis karbist välja puhtast kullast mündi ning õhukeseteralise noa. Üminat katkestamata tõmbas ta üliterava noaga üle oma peopesa ning lasi verepiisal mündile kukkuda.

Ühele ennustusmündi küljele oli kirjutatud "JAH" teisele "EI". Selge häälega küsis Chalista: "Kas minu unenägemus oli vältimatu tulevik?"

Seejärel viskas tüdruk mündi õhku ning see maandus eemal vaibal. Ta teadis vastust juba enne selle nägemist: mündi pealmisel pinnal seisis: "JAH".

ma pikkade punaste juuste patsipunumise lõpetanud, haaras Xylia laualt vöö ja kinnitas selle üle oma helepruuni tuunika. Laualt suurt pussi haarates märkas neiu sellel veel öisest võitlusest jäänud vereplekke ning neid maha pühkima asudes astus ta majast välja. Päike alles tõusis, külvates kogu ümbruskonna üle roosakuldse valgusega. Xylia lõi noa raevukalt noatuppe ja vastas mõne tänaval kõndiva üksiku inimese

tervitusele peanoogutusega. Neiu tõttas otsejoones linna teise tasandisse. Kogu Fööniksiste pealinn oli ehitatud erinevate tasandite peale. Esimesel tasandil asusid suur laadaplats ning kitsad kõrged puitmajad, see tasand oli ümbritsetud mehekõrguse müüriaga. Teine tasand koosnes põhiliselt uhketest kivi- või palkmajadest, millel olid suured kaunid aiad. Seda tasandit ümbritses kõrge müür. Kõige välimisel, kolmandal tasandil olid tagasihoidlikud palkmajad koos loomaaedikute ning põllulapikestega. See tasand hajus ühtlaselt metsa sisse laiali ning müüri siin polnud. Ka Xylia elas siin oma väikeses tagasihoidlikus palkmajas. Fööniksiste printsessina oleks ta saanud endale lubada ka suurt ja uhket maja teisel tasandil, aga ta eelistas rahva sekka sulanduda.

Läbi tasandeid eristava müürivärava kõndides silmas Xylia üsna pea oma vanemate kodu. See suursugune kivimaja avaldas igale vaatajale muljet oma suuruse ning meisterliku ehitusstiiliga. Maja valvavatele sõdalastele: “Tere!” hüüdes sörkis Xylia trepist üles ning sisenes majja. Läbi askeldavaid abilisi täis majapidamise jalutades jõudis neiu avarasse pooltühja saali, mille keskel laiutas suur pealt lihvitud kivilahmakas, mis kujutas endast lauda. Selle taga istusid kaks inimest. Need olid Xylia vanemad, Fööniksiste hõimujuhid, Rohana ja Asger. Rohana tumepunased juuksed olid samamoodi pununud kui Xylialgi ning erinevalt tavapärasest Fööniksiste kehaehitusest oli ta pikka kasvu ning väga kõhn. Asger seevastu oli suur ja turske mees oma lühikeste oranžide lokkis juuste ning tedretäppidega. Nad sõid parajasti hommikueinet ja arutasid midagi omavahel. Xylia sisenedes jäid mõlemad korraga vait.

“Hommikust, ema, isa!” ütles ta teeseldud rahulikkusega mõlema vanema poole noogutades. Mõlemad vastasid rahulikult tütre tervitusele ning pärast mõtlikku vaikust ütles ema Rohana: “Mis õigupoolest öösel juhtus? Ma jõudsin sinuga ainult paar sõna rääkida... Äkki sa selgitaksid?” Xylia nõustus ning alustas: “Ärkasin öösel halva eelaimdusega. Midagi tundus väga korrast ära olevat ja ma ei saanud enam und. Igaks juhuks saatsin paar valvurit salaja linna peale patrullima. Läks mööda jupp aega, enne kui üks neist tagasi tuli ning ütles, et võõrad on linnas.” Xylia vaatas hetkeks vanemate murelikesse nägudesse. “Kui ma seda kuulsin, käskisin valvureid salaja juurde kutsuda ning palusin, et nad võõraid jälitaks. Kui selgus, et võõrad tulevad minu majakese suunas, võtsin oma pussi ja peitsin end kapi otsa. Kui üks võõras minu meelega lahti jäetud akna kaudu sisse ronis ja mind mu voodist otsis, hüppasin talle selja tagant kallale. Ta oli nõrk nagu laps. Ma sundisin ta põgenema ja kui ta aknast välja hüppas, moondus ta ...kotkaks!” Asger virutas rusikaga vastu lauda ja vandus. “Rahune, las Xylia räägib lõpuni!” ütles Rohana abikaasale.

Xylia vaatas muiates isale otsa ning jätkas siis: “Ma jälitasin kotkast ja seega märkasin ka nende laeva, mis oli varjatud lahesopis randunud. Kui kotkas laevast üle lendas, hakkasid laeval olevad mehed kohe askeldama ja sõitsid kiiresti merele. Kuna see laev oli üllatavalt kiire ja ma ei tahtnud meie kodusaarest kaugele minna, kiskusin laeva ribadeks, vigastasin kotkast ja kui laev oli uppunud, lasin kotkal minna.” Xylia lõpetas jutustuse uhkusest pakatades, kuid ema ütles vaid: “Sinu sees on palju viha, tütar.” Tüdruk oli üllatunud. Ta oli

arvanud, et ema on uhke, et Xylia üksinda laeva uputas ja röövli minema ajas. Asger ei lasknud naistel rääkida, vaid ütles madalal häälel: “Olgu mis on, igatahes peame hakkama ettevalmistusi tegema! Need neetud Kotkad tahtsid röövida minu ainust tütart. Ise nad...” Mehe häälel vaibus, kui Rohana ta õlga puudutas. Xylia tundis, kuidas energialaine ta keha läbis ja sai aru, et ema ja isa räägivad meelte kaudu. Tüdrukule polnud see kunagi meeldinud. Tegelikult suutis iga inimene teisega sedaviisi suhelda, aga paljud ei osanud või ei soovinud. Meelte kaudu rääkimise plussiks oli see, et keegi teine vestlust ei kuulnud, küll aga oli seda tunda, kui teised vestlesid. Kahjuks või õnneks sai teisega sel viisil suhelda vaid siis, kui sa hoidsid teisel käest kinni või puudutasid ta nahka. Teine võimalus olid ehted, mis olid spetsiaalselt suhtlemiseks mõeldud. Kõige kasulikumad olid need ehted sõjas. Igale sõdurile anti üks kaelaehet, mille kaudu kaptenid või juhid juhtnööre andsid või häda korral teisi sõjaväeosasid appi võisid kutsuda.

Asger pööritas silmi, kuid mühatas nõusolekuks. Rohana ütles: “Xylia, me arutame nüüd seda olukorda, aga sina pead puhkama. Sa võtad täna vaba päeva ja lähed linnast ära. Ükskõik, kuhu soovid minna, mine, aga proovi õhtuks tagasi olla.”

“Aga ema ,ma ei...”

“Xylia.” Ema hääletoon oli hooliv, kuid karm. Xylia kortsutas küll kulmu, kuid ütles: “Olgu, ma lähen siis nüüd.” Nende sõnadega lahkus neiu väarikalt vanematekodust.

Hetkeks kõheldes seisis Xylia keset ellu ärrganud linna, kuid hakkas siis tõtates edela suunas sammuma. Viimaks, linnast väljas, kiirendas neiu tempot ning hakkas jooksuma. Läbi madusid ja ogalisi põõsaid täis metsa oleks olnud raske joosta, seetõttu valis ta hoopis tallatud laia teeraja, mida mööda läänepoolsetest linnadest inimesed pealinna tulid.

Lühikesi puhkepeatusi tehes jõudis neiu jõudsalt edasi. Keskpäeva paiku tundis ta, kuidas maapind järk-järgult muutus: paks mets hakkas asenduma madalamate ning hõredamate puudega. Xylia pööras teelt kõrvale ning suundus otse lõunasse Kolmikmägede poole. Need mäed ei olnud väga kõrged ning üks neist oli vulkaan.

Maastik oli muutunud punakaks ja siin- seal lebasid mägede poolt tulnud tardunud laavajoad. Lähemale jõudes vaatas Xylia korraks selja taha ja imetles laiuvat rohelist puudemerd, mis ta silmapiiri ümbritses.

Lapsena oli neiu neis mägedes palju roninud. Koos oma sõpradega korraldasid nad võistlusi Lametipu vulkaani otsa ronimises, seetõttu teadis Xylia täpselt, kuidas ja kust minna tuleb. Tüdruk hakkas ronima. See edenes jõudsalt, sest pragunenud kaljupind pakkus head tuge. Aeg-ajalt puhates ronis Xylia vapralt edasi. Pärast pikka, lõputuna tunduvat ronimist haaras Xylia viimaks kalju servast ja hiivas end vulkaani tippu. Ta seisis suurel ringikujulisel platool, mille keskel haigutas suur hõõgav avaus.

Lametipp polnud vanimate Fööniksite sõnul kordagi pursanud. Vahetevahel see muutus siiski äkiliseks ja ujutas mäekurud ning ümbritseva maapinna väikeste laavajõgedega üle.

Ettevaatlikult astus Xylia avausele lähemale. Ta teadis, et vulkaani sees asuvates koobastes peituvad fööniksimunad, mis teatud aja möödudes kooruvad ja koorunud linnupojad sellest samast avausest välja lendavad. Täitsa kraatri põhjas kumas natuke erkoranži laavat, mis kunagi ära ei kustunud.

Alles mõne aja pärast pööras Xylia pilgu kõrvale ja vaatas imestunult kaunist päikeseloojangut läänes. Korraga tuli talle meelde, et ta peaks juba kodus olema. Ta hingas sügavalt sisse ning hüppas, moondues veripunaseks fööniksiks. Paari tiivalöögiga kõrgemale tõustes liugles Xylia üle tasandiku ning seejärel üle laiuva metsa.

Koju jõudnud, vajus neiu väsinult oma voodis sügavasse unne.

Hommikul ärkas Xylia kellegi pidevate uksele koputuste pärast. Ta riietus kärmelt ning avas ukse käskjalale, kes ütles: “Tere hommikust! Teie isa soovib, et te kiiremas korras tema juurde lähete. Kas ootan teid ära?”

“Tere sullegi! Täna ütlemast, mind pole vaja oodata,” vastas Xylia, seejärel käskjalaga hüvasti jättes. Ohates pesi Xylia näo ja haaras ka oma vöö ning noa. Rutakalt lippas neiu läbi linna ning suundus vanemate maja poole. Sinna jõudnud, otsis ta kõigepealt köögist midagi põske pista ning leides kausitäie puuviljasalatit, lõpetas selle rutakalt. Saali sisenedes nägi Xylia, et laua taga istuvad ta vanemad, kuid ka mõned teised olulisemad Fööniksite nõukogu liikmed. Kõigi nende pilgud pöördusid tulija poole ning neiu vahetas istet võttes kõigi ruumisolijatega tervitusi. “Olgu, kuna sina ka nüüd siin oled, saame tõsisemate teemadega alustada,” sõnas Asger. “Ma juba natuke rääkisin nõukogule juhtunust, kuid ma arvan, et on parem, kui sa neile ise terve loo jutustad.”

Xylia kõhatas hääle puhtaks ning jutustas Kotkaste röövimiskatsesest uuesti. Kõik nõukogu liikmed kuulasid teda teraselt. Kui Xylia oli loo lõpetanud, valitses saalis paar hetke vaikust. Siis ütles üks nõukogu auväärsemaid liikmeid vana naine Flanna: “Kuna me ei tea, mida Rhys jälle kavatseb, ei saa me ka väga häid abinõusid tarvitusele võtta, kuid teda teades, plaanib ta jälle hakata oma võimu suurendama. Me peame igaks juhuks kaitsma ka kaugemaid linnu ning sellest ka teisi hõime teavitama. Me peaksime igaks juhuks linnadesse valve panema.” Vestlus jätkus veel kaua: arutati muidki probleeme ning lõpuks sõnas Asger: “Olgu, asi on otsustatud. Me kutsume appi Hundid.”